

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσα κι' έννενηντα τρία,
κρίσις θά ζουρλάνη τους Ρωμηούς άχρεία.

Έννατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι 'Αθηναι.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τήν έβδομάδα — μόνον μία φορά θά βγαίνη,
ή' όταν έγω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει,
Συνδρομητάς θά δέχομαι — γιατί λεπτά δέν έχομε,
και 'στών 'Αθηνών τήν πόλιν — και είς τήν άλλοδαπήν,
και είς τήν 'Ελλάδα όλην — δίχως νάζια κι' έντροπήν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — **όκτώ φράγκα είναι μόνο.**

για τά ξένα όμως μέρη — **δέκα φράγκα και 'εσθό χέρι.**
Κι' ένα φύλλο αν κρατῆς — εγινες συνδρομητής,
κι' όποιος τόν παρᾶ δέν δίδει — θά τόν εἶναι μαυρο φίδι.
Γράμματα και συνδρομαί — απ' ευθείας πρὸς ἐμέ.
Γιά τή σάρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μία δεκάρα.

Πέμπτη Μάν και δεκάτη
και τραπέζια 'στο Παλάτι.

Πούντος τετρακόσα, δύο και τριάντα,
στόλοι Γάλλων, γλέντια, και πολλά συμδάντα.

**"Εν γεῦμα Γαλλικόν,
πολύ σημαντικόν.**

(Ο Φασουλῆς μετά πομπῆς κι' ήχούντων πυροβόλων
είσρχεται περιχαρῆς 'στον Γαλλικόν τόν στόλον,
όπου ο Ναύαρχος ο Βιν είς γεῦμα τόν καλεῖ
κι' εκείνος τάπα γίνεται και τέτοια τους 'μιλεῖ :)

Έβίθα Γάλλοι,
μικροί μεγάλοι,
έβίθα κι' όλοι
τῆς γῆς οί στόλοι.

Γαλλία βρόντα
μές 'στὰ νερά μας,
κλάψε τὰ φόντα
και τόν παρᾶ μας.

Βλέπω πάλι με χρᾶ
'στοῦ Φαλήρου τὰ νερά
τὰ μεγάλα σας βατσέλα
και μ' αὐτὰ με πιάνει τρέλλα.

Τόκα μία παραπάνω...
θά μου φύγη τὸ μαλᾶ...
έξαλίστηκα, τὰ χάνω,
δέν εἰξεύρω τί 'μιλῶ.

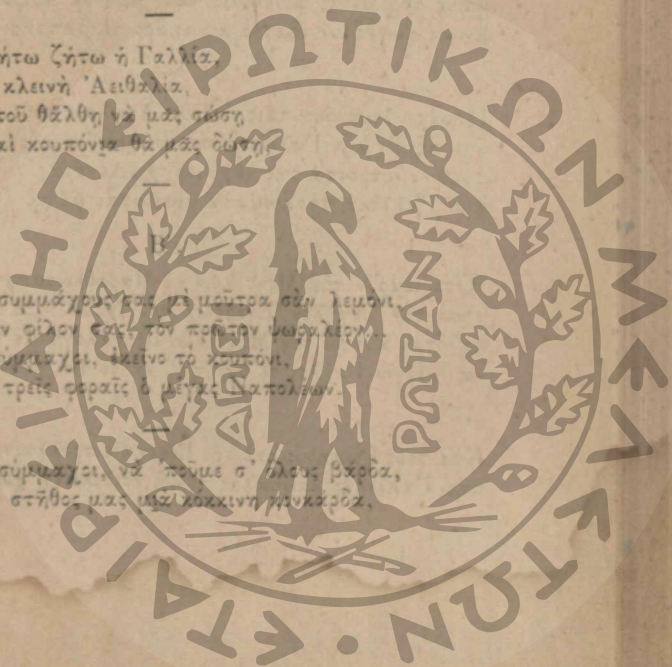
Δίχως τίποτα νά λείω
έτσι μοῦρχεται νά κλαίω
και 'στον τοίχο νά βερῶ
καθενός Ρωμηοῦ ξερό.

Τόση ζέστη απ' τή μиз.
τὸ κουπόνι απ' τήν ἄλλη,
μ' ἔκαμν 'Ιερειμία,
μου θολόνουν τὸ κεφάλι.

Ζήτω ζήτω ή Γαλλία,
ή κλεινὴ 'Αιθλία,
όπου θάλλθη νά μάς σώση
και κουπόνια θά μάς δώση.

Γιὰ 'δέτε τους συμμάχους, και μὲ μαῦτρα σὰν λεμόνι
'δέτε κι' ἐμέ τόν οἶλον και τόν πρῶτον ψαράκιον...
δανείσετέ μας, συμπάχει, εἰναι τὸ κουπόνι,
όπου ν' ἀγιάση τρεῖς φρακίς ὁ μεταξὺ ἀπολλών.

Δανείσετέ μας, συμπάχει, νά ποῦμε σ' ὅλους βάρδα,
νά βάλουμε 'στο στήθος μας μια κοκκινὴ χιτυκάρδα.

κάθε ζουρλόν 'Αγγλόφρονα εις τὸ Δαφνὶ νὰ κλείσωμε
καὶ τοῦ κυρίου Μοντολὼν τῆς κάλτσας νὰ φιλήσωμε.

Δανείσετέ μας, σύμμαχοι, ἐκεῖνο τὸ κουπόνι
ἂν τὴν Γαλλίαν θέλετε 'στ' ἀλήθεια νὰ πονοῦμε,
νὰ γίνωνται συναλλαγᾶς μετὰ τὸ ναπολεόνι
καὶ τῆς στερλίναις τῶν Τζῶν Μπούλ νὰ τῆς περιφρονῶμε.

Σεῖς εἰσθε πρῶτοι σύμμαχοι καὶ οὔτε παρὰς σὰς λείπει,
μὰς ἀγαπᾶτε πάντοτε σὰν εὐγενεῖς ἱππῶται,
καὶ ὅταν νηστεύουν οἱ Ρωμηοὶ σὰς πιάνει τόση λύπη,
ποῦ καὶ κρασί δὲν πίνετε, μὴδὲ φαγὶ δὲν τρώτε.

"Ὅσο καὶ ἂν κοπιᾶζετε καὶ ὅσο καὶ ἂν προσπαθῆτε
τὴν πρὸς ἡμᾶς ἀγάπην σας νὰ κρύβετε μετὰ τρόπον,
μὰ πάντα διχῶς χορήματα καὶ σεῖς μὰς βοηθεῖτε
καὶ ἀνακουφίζετε πολὺ τὸν δοξασμένον τόπον.

Τὴν φλόγα τῆς ἀγάπης μας δὲν ἔσθυσαν οἱ χρόνοι,
ἐγὼ φορῶ γιὰ πτὶ πατὲ καὶ σεῖς γιὰ κοκορέτσι...
ἐβίβα, φίλοι σύμμαχοι, καὶ ὅσο γιὰ τὸ κουπόνι
ξέρω πῶς θὰ τὸ δώσετε, ἀλλὰ τὸ κάνετ' ἔτσι.

Μὰς φθάνει φίλους πάντοτε πιστοὺς νὰ μὰς θαρρῆτε
καὶ ἂς μὴ φορῶ πρὸς χάριν σας μὴδὲ παπούτσι τρύπια...
ξέρω πῶς τὸ κουπόνι μας ἐσεῖς θὰ μὰς τὸ 'βρῆτε,
ἀλλὰ μὰς χωρατεύετε μετὰ Γαλλικὰ τερτίπια.

Πρῶτ' ἀπὸ σὰς ἐλπίζομε καὶ ἀπὸ τὸν οὐρανόν,
ξέρω πῶς θὰ μὰς δώσετε τὰ μέσα πρὸς τὸ ζῆν,
καὶ ἐμεῖς μετὰ σὰς θὰ δέσωμε μὴ μ' ἐμένα ζωντανόν
τῆς Δαχρμένης τῆς γνωστῆς τὸν μπέστινα Βεχανζίν.

Γαλλία καὶ ἅγιος ὁ Θεός... αὐτὴ προστάτις ἦτο...
γιουῦχα τῶν Ἀγγλῶν, βρέ παιδιὰ, καὶ τῆς Γαλλίας ζήτω...
ὀρίστε! πῶς σὰς φαίνεται νὰ κάνουν τοὺς μεγάλους
καὶ νὰ τολμοῦν τὰ μοῦτρα των νὰ βάζουν μετὰ τοὺς Γάλλους.

Ἐγὼ τοὺς Γάλλους ἀγαπῶ... τοὺς Ἀγγλους νὰ τοὺς βράσω...
ναπολεόνι μάτια μου, ψυχῇ μου 'στὰ Πατήσια...
μὴδὲ στερλίναις ψεύτικαις ποτέ μου θὰ μοιράσω
ἂν μὲ φωνάζουν ἐξαφνα κουμπάρο σὲ βαπτῆσια.

Πετᾶτε λεμονόκουπαις 'στοὺς Ἀγγλους τοὺς χαλέδες...
ὅσο ἀξίζει μὴ Γαλλίς ἢ παντρεμμέν' ἢ κόρη,
τύφλα 'μπροστά της νάχουσε τῆς Λόντρας ἢ Μυλλαιῖδες,
ποῦ Γαλλικὰ τσακίσματα μιμοῦνται μετὰ τὸ ζόρι.

"Ὅσο τιμοῦν τὸν Μοντολὼν οἱ Μαθαθονομάχοι
τόσο τὸν Ἀγγλὸν Ἐγερτὼν τὸν ἔχουν 'στὸ στομάχι,
καὶ ὅταν κυτῶ τὸν Μοντολὼν εἰς τᾶλογο μετὰ μπόταις
νὰ! λέγω Γάλλος τί θὰ 'πῇ, νὰ τί θὰ 'ποῦν ἱππῶταις.

Καὶ τοὺς Ρωμηοὺς καὶ τῆς Ρωμηαῖς τρελλαίνει καὶ σκληρόνει
τῆς Γαλλικῆς καθβάλας τοῦ ἡ ντιλικάτη χάρις,

καὶ ἂν ἡ Γαλλία μάλιστα μὰς δώσῃ τὸ κουπόνι
ἐγὼ θὰ γίνω τᾶλογο καὶ αὐτὸς ὁ καθβάλαρης.

Δώστε μας νὰ βαπτᾶζωμε 'λιγάκι τὸ βαρὺ
εἰς τὸν ζευζέκη Γλάδστονα καὶ τὸν Σαλισθουρί...
γιὰ τῆς Φραντζέζας χάνομαι, γιὰ Μοντολὼν πεθαίνω,
γιὰ τὸν Καρνὼ καὶ τὸν Τιράρ σχίζω τὴ γῆ καὶ μπαίνω

Μαζὶ μ' ἐμὲ τὸν Φασουλῆ Ἑλλὰς πατρίς μου κραεῖ...
«ζήτω τῶν Γάλλων ἡ θερμὴ καὶ ἰδανικὴ φιλία...
παρε μαχαίρι δίκωπο καὶ τὴν καρδιά μου σφάζει,
μὰ πρόσεχε μὴ κτυπηθῇς γιὰτ' εἰς ἐκεῖ, Γαλλία».

ὦ σεῖς, ποῦ μὰς λατρεύετε μ' ἀγάπην ἀδελφῶν,
ὅπου πρὸς σὰς καὶ ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ Λεμονῆς ἑστράση,
ποῦ μ' ἐξοδὰ σας σκάθεται τὸ χῶμα τῶν Δελφῶν
καὶ οἱ στόλοι σας δὲν ἄφησαν μπακίρα σὲ σάραση.

ὦ Γάλλοι, τί νὰ σὰς εἰπῶ καὶ τί νὰ σὰς 'μῆλῃ...
φυσᾶτε τὰ πλεμόνια μας μετὰ Γαλλικὸν ἀέρα,
καὶ ὅλοι σταθῇτε γύρω μου νὰ σὰς γλυκοφιλήσω
ἐκεῖ ποῦ σὰς ἐφίλησε καὶ ἡ μάνα σας μὴ μ' ἐμένα.

Γ'

Ὁ Μυλλόρδος ὁ καὶ μόνος
στέκεται συλλογισμένος.
Σὰν λυσάριχο σκυλὶ
μ' οὐρλιάσματα καὶ θρήνους
θέλει νάλθῃ καὶ ἡ Βουλὴ
γιὰ νὰ 'βρῇ τοὺς ὑπευθύνους.

"Ὅλα σκούρα καὶ ὅλα γρίφοι,
ὅλο γρίνα καὶ ὅλο κλάψα,
μὰ καὶ τοῦτον τὸν ἐρίφη
τὸν παράσφιξε ἡ κάψα.

Δὲν ξέρω, φίλε Ναύαρχε, ἂν μετ' αὐτοῦ γνωρίζεται,
ἀλλ' ὅμως σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ τὸν συνερίζεται.
'Ακόμη νανουρίζεται μ' ὀνειράτα γλυκά,
ἀκόμη ὀνειρεύεται πῶς πέρνει δανεικά,
καὶ πῶς ὁ Κόντες ἔρχεται γεμάτος μετὰ στερλίνα
καὶ παίζουν 'μπρὸς καὶ 'πίσω του βιολιὰ καὶ μαντοῖλα

Εἰς τὴν ὑγείᾳ του, Ναύαρχε, μαζὶ μ' ἐμένα πίνε...
μ' ὅλο τὸ γκρεμοτσάκισμα πάντα Μυλλόρδος εἶναι,
καὶ ὅχι Μυλλόρδος μοναχὰ ὡς ἂν ρεπάνι ντούρεϊ,
μὰ καὶ Σωτήρας δυνατός, τρικούβερτος καὶ εἰναι,
καὶ ὅσο καὶ ἂν λέγωμε γι' αὐτὸν πῶς εἶν' Ἑγγλέζοι
ἀλλ' ὅμως ἀλά Γαλλικὰ μὰς τῶστρεψε καὶ ἐκεῖνος.

Ἐκ τούτου συμπεραίνεται, ἀγαπητοὶ μου Γάλλοι,
ἡ Γαλλικὴ πολιτικὴ πῶς 'σῆκωσε κεφάλι,
ἀφοῦ καὶ αὐτός, ποῦ λέγεται δεξὶ τῶν Ἀγγλῶν καὶ
τὴν Γαλλικὴν πολιτικὴν ἐφήρμησε 'στὸ τέλος,

γὰ νὰ 'πῶ Ρωμαίικα μὰς τῶκοψε κουμπουρί
καὶ ἔχθη μετὰ τὸ δάνειο καὶ αὐτὸ τὸ κελεπούρι.

Καὶ τώρα δαμονιζεται καὶ ἀφρίζει καὶ θυμόνει
γιὰτ' καλεῖ ὁ Μοντολὼν σὲ γεῦμα τὸ Λεμόνι,
ἀλλὰ καὶ ὁ Λόρδος νηστικός 'στὸ σπῆτι του δὲν στέκει,
γιὰ πῆμα δὲ τοῦ Λεμονῆ καὶ τῆς παρέας ὅλης
τρώει καὶ αὐτὸς 'στὸν Ἐγερτὼν Ἑγγλέζικο μπιφτέκι
καὶ ἀφρίζει σχόλια σοφὰ ἢ μακαρία πόλεις.

Ἀλλ' ὅμως μὴ μιγιάζεσθε, ἀγαπητοὶ Φραντζέζοι,
γιὰτ' ἦτον ἀνεπίσημο τοῦ Ἀγγλοῦ τὸ τραπέζι.
Ὁ σὺρ Μάξ Μύλλερ δηλαδὴ, Ἑλληνιστὴς σοφός,
καὶ ἀπὸ τὸ θάρος τῆς σπουδῆς ὀλίγον κεκυφώς,
καὶ τὸν Τρικούπη 'μίλησε μετὰ σοφίας τόσης
γιὰ τὸ σπουδαῖον ζήτημα τῆς ἰδικῆς μας γλώσσης.

Τὴν ὥρα ποῦ τοὺς ἔφεραν τὸ τελευταῖο φροῦτο
ἐκίφθησαν μετὰ σοβαρὸ πῶς θὰ λυθῇ καὶ τοῦτο.
ἦσαν ἂν πρέπει καὶ γι' αὐτὸ χαρτὶ νὰ θυσιάσωμε
καὶ ἂν εἰς τὸ κράτος τῶν Ρωμηῶν τὸ φαρκατσιβέλιος
συμφέρει μετὰ τὰ χρεῖα μας ν' ἀναδιπλασιαζώμε
τὴν καθὲ παρακαίμενο καὶ τὸν ὑπερπυτῆλικο.

Μόνον γιὰ τοῦτο 'μίλησαν καὶ οἱ δύο των ἐκεῖ
καὶ οὐτ' ἔγινε συζήτησις γιὰ μὰς πολιτικὴν,
ὅπως αὐτὰ τὰ γεύματα τῶν φίλων Πρεσβευτῶν,
ποῦ πᾶν καὶ τρῶν οἱ Σύμβουλοι μ' ἐπίσημον βελλαδά,
ἐξάπτουν καὶ τὰ πνεύματα πεινῶντων πολιτῶν
καὶ εἰς Ἀγγλικὴν καὶ Γαλλικὴν χωρίζουν τὴν Ἑλλάδα.

Δ'

"Ἀν ἐρωτᾷς τί γίνεται καὶ τοῦ Μωρηά ὁ γέρος
'στὸν τόσο φιλογαλλισμὸ κανένας δὲν τὸν φθάνει,
δὲν εἶναι πιά Γορτυνίος, ἀλλ' εἶναι Γάλλος βέρος,
καὶ ὅλ' ἡ Γαλλία κρέμεται 'σ' αὐτὸν τὸν Δεληγιάννη.

Ἐκεῖνος ὁ βρυχώμενος τῆς Γορτυνίας λέων
ἐχρίσθ' εἰς ἀλλὴν ἐποχὴν καὶ μέγας Ναπολεόν.
Αὐτὸς ἀγάπη 'ἠνοιξε ἀκένωτον πηγήν,
ἀκόμη δὲ τῆς Καρκαλοῦς τὴν δοξασιμένην γῆν,
ὅπου τὴν συνεκλόνησε ὁ Θεοῦ πάλαιον
'βρίσκουν κουμάτια σπηλαίων καὶ Γαλλικῶν καθάρων.

Ἐκίφθησαν 'στῆς Καρκαλοῦς τὴν νέαν ἱεραρίαν
καὶ ἄλλων ἀπὸ τὴν παλαιὰν καὶ μετ' ἡμῶν 'ἔσθη,
καὶ ὅσο πάλιν ἀναστήσεται τὴν Αὐτοκρατορίαν
τὸν μέγαν Ναπολεόντα ὅσο θὰ τὸν εὐρῆτε.

Ἐπὶ τῶν Σωτήρων μας, πῶν τοιοῦτο Ἀγγλογάλλων,
παρὰ τὸν ἕνα δηλαδὴ καὶ κρεττὰ τὸν ἄλλον.
Τὸ Σύνταγμα γιὰ τὸ Θεὸ μὴ βεῖται καὶ μὴ ἀρῇ,
καὶ ἂν μὴ σκαρτᾷ σήμερον κοστίζον τὰ κραμυῖδια,
ἀλλ' ὅσο καὶ τὸ Σύνταγμα τελέγη νὰ πεταχῇ
ἀπὸ τὸν τοῦ Ναυάρχου τὸν τρῶνε μαῦρον τῶνα.

Κι' εἰς τοῦτο Σύνταγμα μὰς ἀκούμητοι φρουροὶ
καὶ μετὰ τὴν νεομυστητὴν ὁ κόσμος ἀπὸρεῖ,
καὶ τώρα ποῦ τὰ συμβόλα καὶ λαβὰς των βλέπουν
τοῦ γένους προσηγοροῦ, πῶς δὲν ἐκπρέπουν

κι' ὁ γέρο- Σωτηρόπουλος Σωτήρας νά φυτρώσῃ
καί μέ τόν Ράλλη νά δεθῇ καί κόμμα νά σκαρώσῃ.

Οἱ δὲ μᾶς εἶναι ἄρκετοί, καί νοῦς καί σῶμα φρίττει
ἂν 'βγοῦν 'στὴ μέση μέ τοὺς δὲ κι' ἄλλοι Σωτήρες τρίτοι,
θαρρῶ πῶς φθάνει 'στῆς χρυσαῖς τοῦ γένους ἱστορίαις
δύο Σωτήρων τὸνομα μονάχα νά γραφῇ,
καί τόσο πιά μπουχτίσαμε μ' αὐταῖς τῆς σωτηρίας,
ποῦ δίνουμε τὴ σκουφία μας γιὰ μιὰ καταστροφή.

'Εβίβα των... κατάλευκοι κι' ἄγνοι καθὼς τοὺς κρίνουν
γυρεῖουν Συνταγματικῶς νά 'βροῦν τοὺς ὑπευθύνους,
κι' ἂν τῶρα τὸ Ρωμαῖκό κατήντησε κεφτές
κι' ὑπόσχονται πολλῶν εἰδῶν νά μᾶς θερίσουν πείναι,
γιὰ τοῦτο, φίλε Ναύαρχε, 'μπορεῖς ἐσύ νά φταῖς,
μόνον αὐτοὶ γιὰ τίποτα ὑπεύθυνοι δὲν εἶναι.

'Εβίβα μία, δύο, τρεῖς, ἀγαπητοί μου Γάλλοι,
δεχθῆτε τὸ προσκύνημα τοῦ καθενὸς Ρωμηοῦ...
καί σεῖς 'στῆς σωτηρίας μας γλεντίσετε τὸ χάλι,
τώρα σέ 'λίγο θάχωμε καί κρίσι τοῦ ψωμιοῦ.

Γιὰ 'πές μου 'στὴν φιλία μας, ἐσεῖς οἱ Φράγκ' ἱππότες
ἀλήθεια εἶναι, Ναύαρχε, πῶς τὰ ποτίκια τρώτε;
Μέ βασανίζει καί γι' αὐτὸ μεγάλη συλλογὴ
κι' ἂν συνειθίζαμε κι' ἐμεῖς ἐκεῖνο τὸ φαγί,
'στῶν διαφόρων κρίσεων τοὺς χρόνους τοὺς κακοὺς
θὰ τρώγαμε τοῦ Κεντρικοῦ τοὺς τόσους ποντικούς.

'Εβίβα, φίλε Ναύαρχε... δὲν ξέρεις ἐκεῖ πέρα
τί ποντικοὶ 'στῆς κάσσαις του καλοθερμεμένοι τρέχουν...
'μποροῦμε νά σᾶς κάνουμε τραπέζι κάθε 'μέρα
κι' οἱ ποντικοὶ μας τελετωμὸ ποτέ των νά μὴν ἔχουν.
Ψυχὴ μου τί παχύσαρκοι!... ψυχὴ μου τί βαρβάτοι!...
νά σοῦ χαλάσουν εἰμποροῦν γιὰ μιὰ στιγμὴ κρεβάτι.

"Αν ἔπερναν οἱ δανεισταὶ ποντίκια γιὰ κουπόνι
τοῦ Ράλλη καί τοῦ Λεμονῆ θὰ 'διάβαιναν οἱ πόνοι.
κι' ἂν πρὶν 'στὸ τέρμα φθάσωμεν τῆς πείνας τῆς μοιραίας
ἐσυνειθίζαμε κι' ἐμεῖς τοῦ ποντικοῦ τὸ κρέας,
τότε κι' ἐγὼ θὰ 'φώναζα μαζί μέ τόν Σωτήρα
πῶς ἡ Ἑλλάς προὐρίσται νά δείξῃ χαρὰ καὶ ἡσυχία.

'Εβίβα, φίλε Ναύαρχε, ἀγάπη μου χρυσή...
νά σέ φιλήσω τρεῖς φορὰς καί φίλα με καί σύ...
πάλι καλῶς μέ 'βρήκατε, πάλι καλῶς σᾶς 'βρήκα.
Γαλλία μου, καρδούλα μου, σὰν λέγω τὸνομά σου,
εὐθύς τὰ δὲ τὰ χεῖλη μου κολλοῦν ἀπὸ τὴ γλύκα
καί τὸ κουπόνι λησμονῶ σὰν κάθωμαι σιμά σου.

'Εβίβα, φίλε Ναύαρχε, καί δίχως νά 'ντραπῇ
ἐκ μέρους μου παρακαλῶ πρὸς τόν Καρνὸ νά 'πῇ,
πρὶν τῆς Ἑλλάδος ἡ τιμὴ κουρέλι καταντήσῃ,
γιὰ τὸ τοκομερίδιο κι' ἐκεῖνος νά φροντίσῃ.

'Εβίβα δώδεκα φορὰς, ἀγαπημένοι Γάλλοι...
καλὰ μᾶς τὸν 'γλεντίσατε τὸν Βασιλῆά μας πάλι,
τὸν Γεῶργε τὸν λεβέντη μας, τὸν πρῶτο μουσαφίρη,
κι' ὅλ' οἱ Ρωμηοὶ φαιδικῶς 'σπρωχτήκαν 'στὸ γένος
κι' ἔχασαν κι' ἐσχολίαζαν μέ πεινασμένα χνώτα
τῆς δυναταῖς σᾶς κανονιαῖς καί τάκριδά σᾶς φῶτα.

Ε'.

'Αλλὰ τί βλέπω, Ναύαρχε;... πατρίς μου, τὰ κορδόνια
ὁ Πιτ ὁ Κωνσταντόπουλος σιμόνει πρὸς τὸν στόλον,
κι' ὁ σοβάρὸς ἀρχιερεὺς τῆς παλαιᾶς Δωδώνης,
ὁ Καρχαπᾶνος δηλαδὴ, ὁ κορυφαῖος ὄλων.

Καί τοῦτ' οἱ δὲ ὑπόσχονται νά φέρουν θεραπείαν
'στῆς νόσου τὸ ντελίριο καί τὸν παροξυσμόν,
ὅπου τὴν λέγουν πτώχευσιν ἢ καὶ χρεωκοπίαν,
ἐκεῖνοι διευθέτησιν κι' αὐτοὶ συμβιβασμόν.

'Εγὼ δ' ὁ πάντων ἐσχατὸς ἀστός καί πατριώτης,
ὅπου 'μιλῶ πολὺ συχνὰ τὴν καθωμιλημένην,
ἀπλῶς τὴν λέγω, Ναύαρχε, μουφλουζαρία πρώτη,
καί ζύνω τὴν γαστέρα μου, καινῶς παρδαμένην.

"Ω! νάτους νάτους... ἔρχονται... μόλις τοὺς ὄψις θὰ φῶν
βαστοῦν δαυλοὺς 'στὰ χεῖρα των γιὰ βότανα καί χάρη,
μὴ πρὸς τιμὴν των κανονιαῖς καί μπαταρίας ρίξῃ...
θὰ πάρῃ μόνῃ τῆς φωτιάς ἢ κάθε μπουκαπόρτα.
Κάθε κανόνι, Ναύαρχε, τὴ φάτσα των γνωρίζει
κι' ὅπου πατεῖ τὸ πόδι των μπαρουτι μοῦ μυρίζει.

'Ἰδοὺ! σιμόνουν... βροντᾷ κι' ἀστράφτει...
ὁ πόντος καίει, τὸ κύμ' ἀνάφτει...
καί βλέπω μέσα 'στῆς μαύραις φλόγαις
φωτίζῃς μεγάλῃς, κοσμοχαλάστρας,
πολλοὺς Σωτήρας, ὅπου τῆς ρόγαις
ἐπιπιλίζαν πτωχῆς βυζάστρας.

Πᾶνε Κορδόνια, πᾶνε κι' Ἑλλην...
ἀκούω κλάμα μαζί μέ γέλοιο...
δοξαῖς καινούριαις, δοξαῖς παλαιαῖς,
ὅλα σκουπίδια, ὅλα κουρέλια.

Εὐάν, ἐβίβα!...
σεῖσμός 'στὴν Θήβα.

Βάστα με, Γάλλε, νά σέ βαστῶ...
παντοῦ δονήσεις, παντοῦ φωτιάς...
ὦ Ναύαρχέ μου, σ' εὐχαριστῶ...
καί τώρα δέξου δὲ τρεῖς μυτιαῖς.

(Ὁ Πιτ σιμόνει γελαστός κρατῶν τὸν Καρχαπᾶνο
κι' ὁ Βῖν κιαλκρεῖ καί τοὺς δὲ χωρὶς νά βγάξῃ μάλα,
καί πρὶν ἀκομῇ ν' ἀνεβῇ 'στὴν Ναυαρχιᾶ ἀπάνω
ἢ μπουκαπόρταις μόναις των ἀμέσως πέρνουν φόρο,
καί μπαμ καί μπαμ ἢ κανονιαῖς καί μπαμ καί μπαμ
καί πᾶν 'στὸ φούντο σύζυγα τῶν Γάλλων τὰ βατάνια.)